

死の設計図

แผนมรณะ

D E A T H P R I N T

VOL. 2 : THE KARUIZAWA CONVALESCENT ESTATE

DEATHPRINT VOL. 2

แปลนมรณะ

คฤหาสน์มรณะแห่งคารุอิซาวะ

Volume 2: The Karuizawa Convalescent Estate

WRITTEN BY

JONINX

TENSOR FRONTIER HORIZONS PRESS

“โครงสร้างอาจถูกออกแบบให้ดูมั่นคงดูหินผา... แต่รอยต่อเพียงไม่กี่
ร้อยมิลลิเมตร คือจุดที่ความตายสามารถแทรกซึมเข้ามาได้อย่างเงียบ
งัน”

— ฮาเซงาวะ เร็นจิ (สถาปนิกและผู้ตรวจสอบความปลอดภัยอาคารชั้นหนึ่ง)

แปลนมรณะ เล่ม 2 : คฤหาสน์มรณะแห่งคารุอิซาวะ (DEATHPRINT Vol. 2)

ฉบับขยายความสมบูรณ์แบบ (Expanded Master Edition)

ผู้เขียน: JONINX (Sakulphong Nitichodtragoon)

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม โดย JONINX

ห้ามลอกเลียนแบบ ดัดแปลง หรือเผยแพร่ส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลาย
ลักษณ์อักษร

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กันยายน 2026

รายนามตัวละคร

DRAMATIS PERSONAE

**ฮาเซงาวะ เร็นจิ (長谷川 蓮司) — สถาปนิกอิสระและผู้ตรวจสอบความปลอดภัย
อาคารชั้นหนึ่ง**

สถาปนิกหนุ่มผู้เชี่ยวชาญการถอดรหัสนิติสถาปัตยกรรมและฟิสิกส์โครงสร้าง ได้รับมอบหมายจากบริษัทประกันภัยให้เดินทางเข้าตรวจสอบความมั่นคงของคฤหาสน์คารุอิซาวะหลังการเสียชีวิตกะทันหันของเจ้าของบ้าน

คาตาโอกะ ซาโอะ (片岡 早穂) — นักข่าวสืบสวนอิสระ

อดีตนักข่าวสาวผู้ดูแลเว็บไซต์ฐานข้อมูลห้องเช่าคนตาย (Jiko Bukken Database) ร่วมเดินทางสู่คารุอิซาวะในฐานะผู้ช่วยของเร็นจิ เพื่อตามหาเบาะแสของพี่สาวที่ขาดการติดต่อไปอย่างไร้ร่องรอย

คาตาโอกะ มานามิ (片岡 真奈美) — พยาบาลวิชาชีพดูแลผู้ป่วยพิเศษ

พี่สาวของซาโอะ พยาบาลวิชาชีพผู้ได้รับมอบหมายให้ดูแลอาการป่วยของประธานฟูจิมีเนะอย่างใกล้ชิดในเรือนพักฟื้น ก่อนจะหายสาบสูญไปก่อนพายุหิมะพัดถล่ม

ฟูจิมีเนะ คาซึฮิโกะ (藤峰 一彦) — ผู้อำนวยการศูนย์บริหารพื้นที่ฟูคูคารุอิซาวะ

บุตรชายคนโตและผู้ดูแลผลประโยชน์ของตระกูลฟูจิมีเนะ ทำหน้าที่ควบคุมการบริหารคฤหาสน์และวางแผนการรักษาความปลอดภัยอย่างเข้มงวดเพื่อเตรียมการเปิดพินัยกรรมมรดก

คามิโจ ทตสึยะ (上条 竜也) — นายแพทย์ประจำศูนย์บริหารพื้นที่ฟูคูคารุอิซาวะ

แพทย์ประจำตัวผู้ดูแลประวัติการรักษาของประธานฟูจิมีเนะ และเป็นผู้ออกหนังสือรับรองการเสียชีวิตว่าเกิดจากภาวะกล้ามเนื้อหัวใจขาดเลือดเฉียบพลันตามธรรมชาติ

**ฟูจิมีเนะ ซายากะ (藤峰 さやか) — บุตรสาวคนเล็กและมณฑนากรผู้ออกแบบ
ปรับปรุงคฤหาสน์**

บุตรสาวคนเล็กของประธานโทชิโอะและมณฑนากรผู้มีส่วนร่วมในการปรับปรุงคฤหาสน์ มีท่าทีเจียะบริมและคอยสังเกตความเคลื่อนไหวภายในบ้านอย่างระมัดระวัง

สารบัญ

TABLE OF CONTENTS

บทนำ: รอยเลื่อนในป่าสนหิมะ	1
<i>The Fault Line in the Snowy Pines</i>	
บทที่ 1: มาตรการแยกส่วนและโลงศพหินอ่อน	13
<i>The Compartmentalization & The Marble Sarcophagus</i>	
บทที่ 2: ผ่ารอยต่อและพิมพ์เขียวอำพราง	39
<i>Dissecting the Interstice & The Camouflaged Blueprint</i>	
บทที่ 3: กายวิภาคห้องเครื่องและเสียงสะท้อนใต้ฐานราก	55
<i>The Anatomy of the Plant Room & The Subterranean Echo</i>	
บทที่ 4: ปล่องระบายควันและการแหกวงล้อม	76
<i>The Smoke Shaft & The Desperate Breakout</i>	
บทที่ 5: การไต่สวนทางสถาปัตยกรรม	101
<i>The Architectural Inquest</i>	
บทที่ 6: บทส่งท้ายและขอบฟ้าโตเกียว	127
<i>The Epilogue & The Tokyo Horizon</i>	

บทนำ: รอยเลื่อนในป่าสนหิมะ

The Fault Line in the Snowy Pines

พายุหิมะแรกของปลายเดือนพฤศจิกายนพัดถล่มทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 146 จนผืนฟ้าและพื้นดินกลืนกลายเป็นผืนผ้าใบสีขาวโพลนผืนเดียวกัน กระแสลมกรรโชกแรงจากเทือกเขาอาซามะหอบเอาเกล็ดน้ำแข็งเม็ดละเอียดซัดสาดเข้าใส่ตัวถังรถแวกอนขับเคลื่อนสไลด์คั่นเก้าอย่างบ้าคลั่งไถหนาวเหน็บลบบแปดองศาเซลเซียสแทรกซึมผ่านขอบยางบานกระจกหน้ารถที่แข่งกรอบตามกาลเวลา ใบปัดน้ำฝนโครงเหล็กขูดครูดกับชั้นน้ำแข็งแข็งกระด้างที่พอกหนาบนิผิวกระจก ส่งเสียงดัง *เอ๊ยด... ฮึด... บาดแก้วหู* เป็นจังหวะสม่ำเสมอ สองข้างทางขึ้นสู่เนินเขาป่าสนแห่งเมืองคารูอิซาวะ จังหวัดนากาโนะ มีเพียงแนวต้นสนคารามัตสึสูงตระหง่านที่ลู่เอนตามแรงลมราวกับโครงกระดูกยักษ์ ป้ายเตือนไฟแอลอีดีพลังงานแสงอาทิตย์ริมทางกะพริบเตือนด้วยอักษรสีส้มแสดตาเป็นระยะว่า เส้นทางสัญจรข้ามช่องเขาคุซัทสึเริ่มปิดการจราจรแล้ว และเส้นทางสายรองบนเนินเขาแถบนี้จะถูกตัดขาดจากโลกภายนอกอย่างสมบูรณ์ในอีกไม่เกินสองชั่วโมง

ฮาเซงาวะ เร็นจิ กระชับสองมือบนพวงมาลัยหนังที่เย็นเฉียบจนแข็งทื่อผ่านถุมือทำงาน เนื้อผ้าใบหยาบหนาของเสื้อพาร์ก้ากันหนาวสำหรับงาน

ภาคสนามเสียดสีกับแผ่นหลังทุกครั้งที่เขาต้องออกแรงหักเลี้ยวประคองรถให้อยู่ในแนวร่องล้อบนผิวทางที่กลายสภาพเป็นแผ่นน้ำแข็งใสเคลือบผิวถนน ความเย็นจัดระดับติดลบแทรกซึมผ่านรอยต่อเสื้อผ้า กระตุ้นรอยแผลเป็นไฟลวกเก่าบริเวณสะบักขวาให้ตึงแน่นขึ้นมาเจิบๆ ความทรงจำจากเหตุเพลิงไหม้อาคารพักอาศัยเขตอาดาจิเมื่อห้าปีก่อนยังคงทิ้งร่องรอยไว้ในกล้ามเนื้อ ทว่าสถาปนิกหนุ่มเพียงแต่ขบกรามแน่น สะกดกลิ่นความตึงเกร็งนั้นไว้ได้สมาธิอันนิ่งสนิท สายตาของเขาจับจ้องแนวโค้งหักศอกข้างหน้าอย่างไม่กะพริบ

"ถ้าคุณยังตะคังแรงด้วยความเร็วเท่าคลานแบบนี้ อีกสองชั่วโมงเราก็ขึ้นไปไม่ถึงประตูรั้ว"

เสียงราบเรียบทว่าเฉียบคมดังขึ้นจากเบาะข้างคนขับ คาตาโอกะซาโอะ นั่งตัวตรง หลังแนบชิดกับพนักพิง สองมือภายใต้ถุงมือขนสัตว์สีดำกำสมุดบันทึกเล่มหนาปกหนังเทียมไว้แน่นแนบอก บนตักของเธอมียุทลัมเมตรเลเซอร์ดิจิทัลระดับมืออาชีพ กล้องดีเอสแอลอาร์ติดเลนส์เทเลโฟโต้ตัวแข็ง และขาตั้งกล้องคาร์บอนไฟเบอร์ที่วางพาดอยู่แทบเท้า ดวงตาเรียวคมของอดีตนักข่าวสาวจ้องเขม็งฝ่าม่านหิมะสีขาวด้านหน้า ไร้ร่องรอยของความหวาดกลัวต่อความชันของทางลาดหุบเขาที่พร้อมจะกลืนรถทั้งคันลงสู่ก้นเหว

"ถนนข้างหน้าเป็นแผ่นน้ำแข็งดำครึบ" เร็นจิตตอบกลับด้วยน้ำเสียงเรียบต่ำ ทว่าเฉียบขาด "ถาล้อปัดลงไหล่ทาง ระบบขับเคลื่อนสล็อตก็ช่วยอะไรไม่ได้ รถจะหมุนคว้างลงเหวก่อนที่จะเราจะได้เหยียบเบรกด้วยซ้ำ และถ้าเราไปไม่ถึงที่หมาย ทุกอย่างก็เตรียมมาไว้ความหมาย"

"ฉันรู้ว่ามันอันตราย" ซาโอะหันมาสบตาเขาตรงๆ แววตาของเธอสั้นระริกด้วยความร้อนรนที่พยายามสะกดไว้ได้เท่าที่เยือกเย็น "แต่พี่สาวของฉันหายตัวไปสิบเอ็ดวันแล้ว... สัญญาณโทรศัพท์ครั้งสุดท้ายของมานามิส่งออกมาจากพิกัดของคฤหาสน์ฟูจิมีเนะหลังนี้ ก่อนที่สัญญาณจะถูกตัดขาดไป ถ้าคืนนี้เราเข้าไปไม่ถึง พายุหิมะจะกลบทุกอย่าง รอย และพวกฟูจิมีเนะก็จะใช้ข้ออ้างเรื่องการจัดพิธีศพปิดผนึกพื้นที่ทั้งหมด"

ซาโอะเปิดสมุดบันทึกในมือออกอย่างระมัดระวัง หน้ากระดาษที่เต็มไปด้วยตารางบันทึกสัญญาณชีพของผู้ป่วยติดเตียงที่บันทึกด้วยลายมือคุ้นตาถูกคลี่ออก ทว่าใต้ตัวเลขความดันโลหิตและอัตราการเต้นของหัวใจ กลับมีบันทึกย่อสั้นๆ ด้วยหมึกสีน้ำเงินที่เขียนอย่างเร่งรีบ:

*อัตราจ่ายลมหายใจผ่านศูนย์จุดหนึ่งลูกบาศก์เมตรต่อนาที
ความดันบรรยากาศที่ อุณหภูมิเยือกแข็งต้องสาหัส... กลิ่นไอเย็นผิดปกติได้แนวขอบเตียง... เสียงวาล์วเปิดทำงานเวลาเที่ยงคืนตรง... มีคนกำลัง
ดัดแปลงระบบหมุนเวียนอากาศ*

"นี่คือลายมือของมานามิ" ซาโอะชี้นิ้วลงบนตัวเลข "เธอเป็นพยาบาลวิชาชีพที่ดูแลคนไข้หนักมาเจ็ดปี ถ้าเธอจดบันทึกตัวเลขพวกนี้ลงในช่องหมายเหตุ แปลว่าเธอไม่ได้กำลังสังเกตอาการป่วยธรรมดา แต่เธอกำลัง

สังเกตสิ่งแวดล้อมที่ผิดปกติในห้องนั้น และหลังจากที่เธอส่งรูปถ่ายบันทึกรูปนี้มาให้ฉันทางข้อความก่อนจะหายตัวไปเมื่อสิบเอ็ดวันก่อน เธอก็ไม่ติดต่อกลับมาอีกเลย"

"เพราะแบบนั้น เราถึงต้องเข้าทางประตูหน้าอย่างรัดกุมที่สุดครับ" เร็นจิเอ่ยเตือนสติด้วยน้ำเสียงสุขุม "การบุกรุกเข้าไปโดยพลการในถิ่นของตระกูลใหญ่ที่มีอิทธิพลระดับประเทศ จะทำให้เราถูกขับไล่ออกมาในฐานะผู้บุกรุกทันทีโดยที่ยังไม่ได้เห็นแม้แต่เศษกระดาษาใบเดียว แต่ในฐานะผู้ตรวจสอบอาคารที่ได้รับหนังสือมอบอำนาจจากบริษัทประกันภัยภัยพิบัติ พวกเขาไม่มีสิทธิ์ทางกฎหมายที่จะปฏิเสธการเข้าตรวจวัดเสถียรภาพโครงสร้างหลังเหตุแผ่นดินไหวเมื่อวานนี้"

ซาโตะสูดหายใจลึก เธอก็มองบัตรประจำตัวพลาสติกแข็งที่คล้องคออยู่ บัตรใบนั้นระบุชื่อของเธอในฐานะ 'ผู้ช่วยฝ่ายบันทึกภาพและตรวจวัดพิกัดอาคาร' ของสำนักงานสถาปนิกฮาเซงาวะ

การเดินทางขึ้นสู่คารุธิชาวะในครั้งนี้เกิดขึ้นจากคำสั่งจ้างงานฉุกเฉินที่มีผลผูกมัดทางนิติกรรม บริษัทประกันภัยร่วมมิตซุซุ-โทวา ต้องการให้สถาปนิกผู้ตรวจสอบอาคารชั้นหนึ่งเข้าประเมินโครงสร้างคฤหาสน์ตากอากาศและพักผ่อนของตระกูลฟุจิมิเนะ หลังจากมีรายงานตรวจพบรอยเลื่อนใต้ดินขนาดเล็กขยับตัวเมื่อสามสิบหกชั่วโมงก่อน ทว่าสำหรับซาโตะและเร็นจิ... การตรวจสอบอาคารครั้งนี้เป็นเพียงฉากบังหน้าเพื่อเข้าถึงพื้นที่ปิดตายที่กักขังชะตากรรมของพี่สาวเธอไว้

เร็นจิทราบดีว่านี่คือเกราะคุ้มกันทางกฎหมายเพียงหนึ่งเดียวที่จะทำให้พวกเขาก้าวข้ามแนวกำแพงหินของตระกูลฟูจิโมเนะเข้าไปได้โดยชอบธรรม

รถแวก่อนไต่ระดับผ่านทางโค้งหักศอกรูปตัวเอสสายสุดท้าย ป่าสนสองข้างทางแหวกตัวออก เผยให้เห็นซุ้มประตูกำแพงหินแกรนิตขนาดยักษ์ที่ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางป่าสนหิมะ ประตูเหล็กดัดสีดำสนิทสูงกว่าสี่เมตรปิดสนิท ป้ายโลหะทองเหลืองรมดำข้างเสาประตูสลักตัวอักษรคันจิโบราณอย่างสง่างาม: *คฤหาสน์พักฟื้นตระกูลฟูจิโมเนะ*

ชายในชุดเครื่องแบบรักษาความปลอดภัยสองนายสวมเสื้อโค้ดกันหนาวสีเข้ม ก้าวออกจากบ่อมยามหน้าประตูพร้อมไฟฉายกระบอกยาว รปภ. คนหนึ่งยกมือส่งสัญญาณให้หยุดรถ ขณะที่อีกคนเดินวนสำรวจรอบตัวถังรถด้วยสายตาระแวดระวัง

เร็นจิลดกระຈกลงเพียงหนึ่งคืบ ลมหนาวกรีดผ่านผิวหนังราวกับใบมีดโกน เขายื่นหนังสือมอบอำนาจจากบริษัทประกันภัยและบัตรประจำตัวสถาปนิกขึ้นหนึ่งผ่านช่องกระจกออกไป

รปภ. รับเอกสารไปพิจารณาอย่างละเอียด ส่งไฟฉายตรวจตราใบหน้าของเร็นจิและซาโอะสลับกับภาพถ่ายในบัตร ก่อนจะยกวิทยุสื่อสารขึ้น รายงานเข้าสู่คฤหาสน์หลัก หลังจากบทสนทนาสั้นๆ ที่เต็มไปด้วยรหัสลับทางวิทยุ ประตูเหล็กดัดขนาดยักษ์ก็ค่อยๆ ขยับแยกออกจากกันด้วยระบบไฮดรอลิกใต้ดิน ส่งเสียงครางหึ่งต่ำสะท้อนก้องกังวานฝ่าพายุหิมะ

รถแวกอนเคลื่อนตัวผ่านประตูรั้วเหล็กเข้าสู่ลานจอดรถด้านหน้า
คฤหาสน์ ภาพที่ปรากฏเบื้องหน้าท่ามกลางม่านหิมะสีขาวโพลน คือคฤหาสน์
หินสองชั้นสไตล์ตะวันตกยุคเมจิผสมผสานกับโครงสร้างคอนกรีตสมัยใหม่
ตัวอาคารทอดตัวยาวตามแนวสันเขา หน้าต่างกระจกบานยาวทรงโค้งเรียง
รายตามแนวผนังหินสีเทาเข้ม หลังคาทรงจั่วลาดชันมุงด้วยกระเบื้อง
หินชนวนสีดำสนิทที่พอกหนาไปด้วยหิมะเกือบครึ่งเมตร

"พวกเขากำลังรอเราอยู่ในบ้าน" ซาโอะมองผ่านกระจกไปยังแสงไฟสี
ส้มสลัวที่ส่องออกมาจากหน้าต่างบานยาวของห้องรับรองชั้นล่าง

"ยังก่อนครับ" เร็นจิดับเครื่องยนต์ ปลดเข็มขัดนิรภัยออก "ก่อนจะก้าว
เท้าเข้าไปข้างใน เราต้องดูภาพรวมภายนอกให้ชัดเจนเสียก่อน"

"ข้างนอกอุณหภูมิติดลบแปดองศา นะคะ และมานานี้อาจจะ..." ซาโอะ
เอ่ยขึ้นด้วยความร้อนใจ

"ถ้าเราก้าวเข้าไปข้างใน เราจะถูกประกบตัวทันที" เร็นจิหันมาสบตา
เธออย่างจริงจัง แวตตาของเขาสบงันจนทำให้ความตื้นตระหนกของหญิง
สาวค่อยๆ ลดระดับลง "อาคารหลังนี้มีพื้นที่กว่าแปดร้อยตารางเมตร ถ้าเรา
ไม่รู้ผังการวางแนวท่อและตำแหน่งปล่องควันจากข้างนอก เราจะไม่มีทางรู้
เลยว่าจุดไหนคือโพรงลับ หรือห้องไหนถูกดัดแปลงโครงสร้างบ้าง... เตรียม
กล้องและเลนส์เทเลโฟโต้ครับ เรามีเวลาสังเกตแค่สองนาที่"

ความหนาวเหน็บภายนอกรุนแรงจนบาดลึกเข้าถึงกระดูก ทันทีที่ก้าว
เท้าลงจากรถ รองเท้าบูตคอมแบตของเร็นจิมลิกลงไปในกองหิมะเกือบถึง
หน้าแข้ง ลมกรรโชกแรงพัดเอาเกล็ดน้ำแข็งซัดปะทะใบหน้าจนชาหนีบ

เร็นจิเดินนำซาโอะอ้อมไปตามแนวลานหินด้านทิศเหนือ ซึ่งเป็นจุดที่มองเห็นผืนหลังคาทรงจั่วของปีกอาคารพักฟื้นชั้นสองได้อย่างชัดเจนที่สุด สถาปนิกหนุ่มยกกล้องวัดระดับดิจิทัลขนาดพกพาขึ้นหาบระดับสายตา เพ่งมองผ่านช่องมองภาพไปยังแนวระนาบของชายคาหินชนวน

ชั้นหิมะสีขาวหนากว่าสี่สิบเซนติเมตรปกคลุมทั่วผืนหลังคาอย่างสม่ำเสมอ... ทว่า ที่ปีกทิศตะวันออกเหนือห้องนอนใหญ่ชั้นสอง... มีสิ่งผิดปกติบางอย่างปรากฏขึ้น

แนวร่องหิมะละลายเป็นแนวยารูปลีเหลี่ยมผืนผ้า กว้างประมาณแปดสิบเซนติเมตร ยาวเกือบสองเมตร พาดผ่านระหว่างแนวจันทันหลังคา ชั้นหิมะเหนือจุดนั้นยุบตัวลงจนมองเห็นผิวกระเบื้องหินชนวนสีดำด้านล่างอย่างชัดเจน ละอองไอน้ำบางเบาลอยพวยพุ่งขึ้นสู่ผืนฟ้าสีเทา ก่อนจะควบแน่นกลายเป็นไอขาวจางๆ

เร็นจิเพ่งมองร่องรอยนั้นนิ่งงัน สายตาข้างมืออาชีพของเขาจับจ้องหาการระเหยของมวลความร้อนได้ทันที

"คุณคาตาโอกะ บันทึกภาพแนวร่องหิมะตรงนั้นไว้ครับ ชุมให้เห็นแนวยุบตัวของเกล็ดน้ำแข็งรอบขอบรอยต่อด้วย" เร็นจิสั่งการเรียบต่ำ

ซาโอะยกกล้องขึ้นประทับปา ปรับวงแหวนซูมเลนส์เทเลโฟโต้ไปยังพิกัดที่เร็นจิชี้เป้า เสียงชัตเตอร์ลั่น *แชะ... แชะ... แชะ...* ต่อเนื่องอย่างแม่นยำ

"หิมะละลายเป็นแนวเฉพาะจุดแบบนั้น... เกิดจากความร้อนในห้องนอนลอยขึ้นมาตามธรรมชาติหรือเปล่าคะ" ซาโอะถามพลางลดกล้องลงเล็กน้อย สายตานักข่าวเริ่มจับความผิดปกติได้

"ไม่ใช่ครับ" เร็นจิส่ายหน้าซ้ำๆ สายต่ายังจับจ้องแนวไอขาว "ถ้าเป็นความร้อนจากฮีตเตอร์ทั่วไปในห้อง อากาศร้อนจะลอยขึ้นไปสะสมใต้ฝ้า เพดานอย่างสม่ำเสมอ หิมะบนหลังคาจะต้องละลายกระจายตัวเป็นวงกว้างตามแนวมวลอากาศ... แต่นี่มันละลายเป็นแนวเส้นตรงตามพิกัดจำเพาะ เหมือนมีท่อระบายความร้อนที่มีอุณหภูมิสูงกว่าปกติฝังอยู่ใต้แนวจันทันพอดี"

เร็นจิลดกล้องสำรวจลง เพ่งมองละอองไอน้ำที่ยังคงลอยขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในอากาศที่หนาวจัด

"มีอุปกรณ์บางอย่างที่ใช้พลังงานสูง หรือมีระบบแลกเปลี่ยนอุณหภูมิที่ปล่อยไอเสียออกมาอย่างต่อเนื่อง ณ ตำแหน่งนี้" เร็นจิพิมพ์ในลำคอ "และห้องที่อยู่ใต้แนวร่องหิมะละลายนั้น... คือห้องพักพื้นของประธานฟุจิมิเนะ"

ลมพายุหิมะกรรโชกแรงขึ้นอีกระลอกจนเสียงหวีดหวิวแทรกผ่านแนวป่าสนดังสนั่น สถาปนิกหนุ่มเก็บอุปกรณ์เข้าซองสะพายอย่างรวดเร็ว ข้อมูลชิ้นแรกบนพื้นหลังคาบอกชัดเจนว่า คฤหาสน์หลังนี้ไม่ได้ทำงานตามพิมพ์เขียวอาคารพักพื้นทั่วไปอย่างแน่นอน

เสียงกลไกไฮดรอลิกดังแว่วขึ้นจากตัวอาคารหลัก บ้านประตูไม้โอ๊กคู่
ขนาดมหึมาของทางเข้าคฤหาสน์เปิดอ้าออกซ้าๆ แสงไฟวอร์มไวท์สีส้มทอง
จากโถงกลางสาดส่องลงมาบนบันไดหินที่ขาวโพลนด้วยหิมะ

เร็นจิและซาโอะก้าวขึ้นบันไดหิน ก้าวพ้นธรณีประตูเข้าสู่ห้องโถงใหญ่
ชั้นล่าง

ทันทีที่ที่บ้านประตูปิดสนิทลง เสียงหวีดหวิวของพายุหิมะภายนอกก็ถูก
ตัดขาดไปอย่างฉับพลันด้วยขอบยางกันเสียงและระบบฉนวนความร้อนที่
แน่นหนา อุณหภูมิภายในโถงอบอุ่นอยู่ที่ประมาณยี่สิบเอ็ดองศาเซลเซียส
กลิ่นหอมแห่งของไม้สน กลิ่นขี้เถ้าจากเตาผิงหินแกรนิตขนาดใหญ่ และกลิ่น
น้ำยาฆ่าเชื้อเกรดโรงพยาบาลลอยอบอวลอยู่ในอากาศ

ทว่า ท่ามกลางความหรรษาอบอุ่นนั้น บรรยากาศทางจิตวิทยากลับเย็น
เยียบจนน่าอึดอัด

ที่เชิงบันไดเวียนไม้โอ๊กกลางโถง ชายสองคนยืนปักหลักรออยู่ก่อนแล้ว

ชายคนแรกยืนอยู่ด้านหน้า สวมสูทขนสัตว์สีเทาซาร์โกลเข้ารูปร่างอย่าง
ประณีต ไร้รอยยับแม้แต่น้อย รูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าเหลี่ยมคมและมีแววตา
นิ่งสนิทดุจผิวน้ำแข็งใต้แว่นสายตากรอบทองคำขาว เขายืนไขว้มือไว้ด้านหลัง
ด้วยท่าทีของทายาทผู้กุมอำนาจเบ็ดเสร็จในตระกูลใหญ่... พูจิมิเนะ
คาซึฮิโกะ

ส่วนชายอีกคนที่ยืนเยื้องไปทางด้านหลัง รูปร่างผอมสูง สวมเสื้อกาวน์
แพทย์สีขาวทับชุดลำลอง ในมือถือไฟแช็กโลหะและซองบุหรีเมนทอล

ดวงตาลังกรรอบแวงหน้าเตอะมีรอยคล้ำลึกและทอประกายระแวดระวัง
ตลอดเวลา... นายแพทย์คามิโจ ทัดสียะ แพทย์ประจำตัวของคฤหาสน์

"เจ้าหน้าที่จากมิตซึซึ-โทวามาถึงตรงเวลาดีนี่ครับ" คาซึฮิโกะเอ่ยขึ้นด้วย
น้ำเสียงเรียบต่ำ ทว่าเปี่ยมด้วยอำนาจและมารยาทที่เย็นยะเยือก สายตา
คมกริบกวาดมองเร็นจิและซาโฮะตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า "แต่ใน
สถานการณ์ที่พายุหิมะกำลังจะปิดช่องเขา ผมแปลกใจนิดหน่อยที่บริษัท
ประกันภัยยังส่งคนมาตรวจวัดความเสี่ยงในคืนนี้"

"เรามาปฏิบัติตามข้อกำหนดฉุกเฉินในกรณีธรรม์คุ้มครองภัยพิบัติครับ
คุณฟูจิมีนะ" เร็นจิตอบอย่างสุภาพ ก้าวขึ้นมาข้างหน้าครึ่งก้าว "ศูนย์เฝ้า
ระวังแผ่นดินไหวตรวจพบแรงสั่นสะเทือนขนาดสามจุดสองแมกนิจูดที่แนว
รอยเลื่อนใต้เนินเขานี้เมื่อวาน หากไม่มีการตรวจวัดเสถียรภาพโครงสร้างรับ
น้ำหนักภายในสามสิบหกชั่วโมง ความคุ้มครองตามกรณีธรรม์อาจเกิดข้อ
พิพาททางเทคนิคได้"

"เข้าใจแล้วครับ" คาซึฮิโกะพยักหน้าซ้ำๆ มุมปากขยับยิ้มบางๆ ที่ไร้
ความอบอุ่น "เพียงแต่น่าเสียดายที่ท่านประธานโทชิโซ คุณพ่อของผม... เพิ่ง
ถึงแก่กรรมด้วยโรคชราและภาวะหัวใจล้มเหลวไปเมื่อช่วงบ่าย ครอบครัวของ
เรากำลังอยู่ในความโศกเศร้าและเตรียมการเคลื่อนย้ายร่างในเช้าวันพรุ่งนี้
การมีคนนอกเดินสำรวจในพื้นที่ส่วนตัวจึงอาจดูไม่เหมาะสมนัก"

"ผมขอแสดงความเสียใจต่อการจากไปของท่านประธานด้วยครับ" เร็นจิ
สบตาคาซึฮิโกะอย่างนิ่งสงบ "แต่เพื่อไม่ให้มีปัญหารื่องข้อกำหนดในสัญญา

ประกันภัยวงเงินคุ้มครองสองหมื่นล้านเยน เราจำเป็นต้องบันทึกค่าการบิดตัวของกริดเสาและระดับระนาบพื้นตามขั้นตอนมาตรฐานครับ"

คำว่า 'วงเงินคุ้มครองสองหมื่นล้านเยน' ทำให้แวตตาของคาสึฮิโกะนิ่งสนิทลงไปอีกระดับ บ่งบอกชัดเจนว่าชายผู้นี้ไม่ต้องการให้มีตัวแปรกระทบกระเทือนผลประโยชน์ทางการเงินก้อนมหาศาล

จังหวะนั่นเอง นายแพทย์คามิโจที่ยืนนิ่งอยู่ด้านหลังก็ขยับตัวก้าวขึ้นมา นิ้วมือที่คืบบุ๋มที่สั่นระริกเล็กน้อย เขาปรายตามองเร็นจิด้วยท่าทีระแวดระวัง และพยายามรักษาความเยือกหยิ่งในวิชาชีพแพทย์

"คุณสถาปนิก..." คามิโจกล่าวด้วยน้ำเสียงห้วนและเย็นชา "ท่านประธานโทชิโงะเสียชีวิตด้วยภาวะหัวใจขาดเลือดเฉียบพลันตามธรรมชาติ ในฐานะแพทย์ผู้ให้การรักษาต่อเนื่อง ผมได้ขึ้นสูตรเบื้องต้นและลงนามในใบมรณบัตรตามขั้นตอนกฎหมายเรียบร้อยแล้ว ร่างของท่านกำลังพักผ่อนอยู่บนเตียงพยาบาลในห้องนอนใหญ่ชั้นสอง... คุณจะวัดระดับคานหรือโครงสร้างตรึงโหนดก็ตามใจ แต่ห้ามเข้าไปรบกวน ห้ามแตะต้องร่างของท่านประธาน หรือหยิบจับอุปกรณ์ทางการแพทย์ใดๆ ในห้องนั้นเด็ดขาด"

เร็นจิสังเกตเห็นประกายตาที่หลบวูบของนายแพทย์คามิโจ และนิ้วมือที่บีบของบุหรีแน่นจนกระดาศยับย่น... สัญชาตญาณเตือนเขาว่า หมอคนนี้ได้แค่เพียงแค่ต้องการปกป้องความสงบของผู้ตาย แต่กำลังกังวลถึงหลักฐานบางอย่างที่หลงเหลืออยู่ในห้องนั้น

"เราเข้าใจข้อจำกัดทางการแพทย์เป็นอย่างดีครับ" เร็นจิตบออย่างสุขุม "เราจะขอใช้เวลาเพียงสี่สิบห้านาที เพื่อตรวจวัดเฉพาะระยะห่างระหว่างกริด